

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν περιποιεῖται τις, ὃ μὴ τυγχάνων περιποιήσεως, παρημελημένος : **Ἐρθεν κ' ἐδέβεν ἀπαρέλεπος* (ἦρθε κ' ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν περιποιηθῶμεν).

ἀπαράγγελτος ἐπίθ. Αἴγιν. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. — *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπαράγγιλλους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀπαράγερος Κρήτ.*

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαράγγελτος.

1) Ὁ μὴ κατὰ παραγγελίαν, ὃ μὴ κατ' ἐντολὴν γενόμενος, ὃ μὴ παραγγελθεὶς Αἴγιν. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. κ. ἄ. — *Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Μᾶς ἦρθε ἀπαράγγελτος ὁ καφὲς Αἴγιν. Ἀπαράγγελλα ἐμπορεύματα Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ ἄνευ προηγουμένης εἰδοποιήσεως προσελθὼν, αὐτόκλητος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) : Πῶς ἦρθες ἀπαράγγελτος ;*

ἀπαράδεχτος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαράδεκτος.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἀποδέχεται τις, ὃ μὴ παραδεκτός, ὃ ἀπορριπτόμενος : *Αὐτὸ ποῦ λές εἶναι ἀπαράδεχτο.*

ἀπαράδοτος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. — ΚΠαλαμ. Βωμ. 147 — *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀπαράδοτος Καππ. (Σινασσ.)*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. παραδοτός.

1) Ὁ μὴ παραδοθεὶς, ἰδίᾳ εἰς παραλήπτῃν *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. : Ἐμπορεύματα ἀπαράδοτα. 2) Ὁ μὴ παραδιδόμενος, ὃ μὴ ἀλωτός, ἰσχυρὸς Καππ. (Σινασσ.) Πελοπν. (Λακων.) — ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. : Σίδερον καρφωμένο καὶ ἀπαράδοτον Σινασσ. || Ἄσμ.*

**Ἀπιστε, πῶς ἐπέστηκες, κί ἄγριε, πῶς ἡμερώθης ; καὶ κάστρο ἀπαράδοτο καὶ πῶς ἐπαρδόθης ;*

(μοιρολ.) Λακων. || Ποίημ.

Μιά φούχτα παλληκάρια . . .

σὲ μιὰ ἀγκωνὴ μὲ τὰ σπαθιά, μὲ τὰ κοντάρια ὁλόρθοι, ὁλόρθοι καὶ ἀπαράδοτοι

κί ἀνέλιπδοι κρατήσαν τὸν ἱερόν Ἀγῶνα ὀρθό . . .

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 3) Ὁ μὴ διδασθεὶς, ἀδίδακτος *Λεξ. Δημητρ. : Μάθημα ἀπαράδοτο. Συνών. ἀδίδαχτος. 4) Ὁ μὴ βλασφημηθεὶς, ἐπὶ ἱερῶν προσώπων ἢ πραγμάτων (δηλ. ὃ μὴ παραδοθεὶς εἰς τὰς ἀράς, εἰς τὸν διάβολον κττ.) Λεξ. Δημητρ. : Δὲν ἄφησες ἄγιο ἀπαράδοτο. Συνών. ἀβλαστήμητος 1.*

ἀπαράζω ΚΚρυστάλλ. *Ἔργα 2, 99

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀράζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀπαράσσω.

Πορευόμενος καταλήγω που, σταματῶ : Ποίημ.

Διάβαινε κάμπους καὶ βουνὰ κ' ἐκεῖ σὰν ἀπαράξης,

'ς τὴν Κιάφα ἀπάνου ν' ἀνεβῆς, τρανὴ λαλιὰ νὰ σύρης.

Πβ. ἀράζω.

***ἀπαρᾶθύμημα** τό, ἀπαρᾶθύμεμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπαρᾶθυμῶ.

Τὸ νὰ μὴ ἐπιθυμῇ τις πλέον νὰ ἴδῃ ἐπιθυμητὸν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα : *Τῇ παιδί' τ' ἀπαρᾶθύμεμαν.*

***ἀπαρᾶθυμῶ**, ἀπαρᾶθυμῶ Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀρᾶθυμῶ.

Ἀποβάλλω τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ ἐπιθυμητόν τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα : *Ἀτόσα χρόνᾱ καὶ 'κ' ἐπορεῖ ν' ἀπαρᾶθυμᾶ τὸ γιόν ἄτ'ς.*

ἀπαράιτητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀπαράιτητε Τσακων. ἀπαράιντιγος Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαράιτητος. Ὁ τύπ. ἀπαράιντιγος παρὰ τὸ παραιντίζω, δι' ὃ ἰδ. παραιτῶ.

1) Παθ. ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ παραιτηθῇ, ν' ἀποφύγῃ, ἀφευκτος, ἀναγκαῖος λόγ. κοιν. καὶ Τσακων. : **Ἐγινε κί αὐτὸς ἀπαράιτητος. Πρᾶμα ἀπαράιτητο. Εἶναι ἀπαράιτητο νὰ τὸν δῇς σήμερα κοιν. Εἶναι ἀπαράιτητο νὰ τοῦ τὸ εἴπῃς Ἀρκαδ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Μισθ. συνόντ. 22 «ἀπαράιτητοι καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι». Συνών. ἀναγκαῖος Α 1, χρειάζομενος (ἰδ. χρειάζομαι).*

β) Οὐδ. πληθ. ἀπαράιτητα οὐς., τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα σύνθηθ. : *Ἐχει τοῦλάχιστο τ' ἀπαράιτητα γιὰ νὰ ζῇ.*

2) Ἐνεργ. ὃ μὴ παραιτούμενος ἀπὸ τινος, ὃ μὴ καταλείπων τι, ὃ μὴ ἀποσυρόμενος ἀπὸ ἔργου τινὸς Πόντ. (Τραπ.)

ἀπαρακάλετα ἐπίρρ. σύνθηθ. ἀπαρακάλεστα *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπαρακάλετος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀπαρακάλεστα καὶ παρὰ Σομ.

Ἄνευ παρακλήσεως, προθύμως : *Δὲ σοῦ 'πε κάνεις νὰ 'ρθῇς, ἀπαρακάλετα ἦρθες. Συνών. φρ. χωρὶς παρακάλεα.*

ἀπαρακάλετος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀπαρακάλιτους Λέσβ. ἀπαρακάλεστος Θράκ. (Σαρεκκλ.) — ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 30 — *Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀπαρακάλιτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀπερικάλετος Εὐβ. (Κονίστρ.)*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. παρακαλῆτος <παρακαλῶ, παρ' ὃ καὶ τύπ. περικαλῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀπαράκλητος.

Ὁ μὴ τυχὼν παρακλήσεως, ἀπαράκλητος σύνθηθ. : *Τὸ 'καμε ἀπαρακάλετος. Κάνένα δὲν ἀφίνει ἀπαρακάλετο γιὰ νὰ κάμῃ τὴ δουλειά του σύνθηθ. Ἀπαρακάλεστος κουμπάρος Λεξ. Πρω. || Ποίημ.*

Καὶ ἦταν οἱ ψυχὲς ποῦ πέρασαν | ἄγγιχτες κί ἀπαρακάλεστες ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀπαρακίνητα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπαρακίνητος.

Ἄνευ παρακινήσεως, ἄνευ παροτρύνσεως, αὐθορμήτως : **Ὅ,τι κάνει τὸ κάνει ἀπαρακίνητα.*

ἀπαρακίνητος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παρακίνητος <παρακινῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ μὴ παρακινήθεῖς, ὃ μὴ τυχὼν παρορμήσεως, προτροπῆς.

ἀπαρακοίμιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παρακοίμιστος <παρακοιμίζω.

Ὁ μὴ παρακοιμηθεὶς, ὃ μὴ συγκοιμηθεὶς, ἐπὶ νεοσύμφων μὴπω συνελθόντων.

ἀπαράλλαχτα ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπαράλλαχτος.

Ἄνευ παραλλαγῆς τινος, χωρὶς διαφορὰν, ὁμοιότατα : *Κάμνει τὴ δουλειά του ἀπαράλλαχτα ὅπως ἐγώ. Ὅ,τι εἶπε ὁ ἕνας εἶπε καὶ ὁ ἄλλος ἀπαράλλαχτα. Μιλάει ἀπαράλλαχτα σὰν τὸν πατέρα του. Ἀπαράλλαχτα ὅπως μοῦ τὰ λές τ' ἀκουσα κ' ἐγώ. Τραγουδάει ἀπαράλλαχτα σὰν ἐσένα. || Φρ. Ὅμοια κί ἀπαράλλαχτα (πανομοιοτύπως).*

ἀπαράλλαχτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀπαράλλαχτους Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. ἀπαράλλαχτος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαράλλαχτος.

Ὁ μὴ παρηλλαγμένος, ὃ μὴ διάφορος, ὁμοιος καθ' ὅλα ἔνθ' ἄν. : *Ἀπαράλλαχτος ὁ πατέρας του - ὁ ἀδερφός του (ἐπὶ*

